

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XIX. De obitu magni Athanasii, cuius sedem invasit Lucius Arianus:
Et quot malis afflictæ sint Aegypti Ecclesiae: & quomodo Petrus successor
Athanasii, fuga elapsus, Romam perrexit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Ἐν ἐφιμόδεσθαι, τὸν ἔγνως αὐτίκα μέλλειν εἶναι τὸν ὑπάρχον οἶναι, καὶ οὐδὲν ἔνεργον παῖδες αἰνιγμάτων ναίχι αἰκίκος. Φησὶ οὐδὲ διατέτο μαλίσα δρομεῖς μοι, οὐαὶ μὴ τῷ καιρῷ καλόπιν ψυχωματί, καὶ αἰμάρτω τῆς φύσεος Θεοῖς μαρτυρίας αἰτάει, πί γε τέτοτο παθόν μεθ' ἑαυτῆς αὔγεις, πρέσβειον ὑπάρχον. οὐδὲ αἴγεις Κάντο, ἐφη, Σκούψ πάθες μετάζητο, καὶ τῇ σωτηρίᾳ αἰξιωθείην. Θαυμάσας ἡ ὁ μόδεσθαι τὴν γυναικαντὸν αἰνθείας, αἱέστρεψεν αἱ τὰ βασιλεῖαν οὐκ ηπονωσάμενον τῷ κρείτινῳ φελεῖαντής, ἐπεισεις μὴ χεινατὸν δόξαντα πάλιστεν, αἰσχρὰν τέτοιον αἰσώμφορον Πτηνίας· οὐ μὴ δὴ τῶν ἐδεσθεων πόλις, πανθηρεις τὸν εἰρημόνιον τρόπον ὕπερ τὸ δόγματον ὀμολόγησεν.

Κεφ. ιθ.

Ταῦτα μετάλλου ὀθυνοσίν, καὶ λύκειον ἀραιούροφον αὐτὸς πέτρη δρόσον, καὶ ὅπου τὰς διαίρηστας δικλινίους κατέλαβεν οὐ πάτος ἐμὲν ὀθυνάσσον, θεσφράτης τοις φίλοις στίχην.

ΥΠὸ τοῦ τέτον τὸν χερόν, ἐτελεύτησεν ὁ θανάσιμος τὸν αἰλεξανδρέων ἐκκλησίας ἀποκοπέας, ἀμφίλεος αράκεντος τοῦ ἐξ ἐμαυλίσεων αἰρχεωτόντου αἰνύσας τῶν ἡ τὰ δρεῖς φροντίων ἐν τάχει τὴν αὐτὸν τελευτὴν δηλωτισθεῖσαν, ἐκ εἰς μακρὰν ἐνζωϊστον αὐγύριμφος, οὐδὲν αὐλοχέα τῆς δρείς αἰρέσεως αφεισάτο, τοιαῦτον ἡ μάγνος ὁ τῶν θησαυρῶν ταμίας τοῦ Στρατηλέως Δημοσαλεῖς, τούτον μὴν ὃ πι ἐποκοπὴν ἐπέτρεψεν θανάσιμος, συλλαμβάνοις καθείρξαν λγκίων τὸν αἰλεξανδρέων ἐκκλησίαν ταρέδωναν ὄλευθεν δέ, τοῦτο δὲν μαλαχίσει καλεπτώτερον σωτερίην διατεθῆναι οὐτοις αἴγυπτοι συμφορεῖτε συμφορεῖτε προμενεῖτε, τὰς διπλὰς τὰ καθόλικα ἐκκλησίας διπλεῖον ἀμαρτιῶν ἀλεξανδρέων σφεδύνεσσε, ταῖς ἐκκλησίαις καταρχῆντες πετεχείρησεν αἰνιτεσθίος τοῦ πλιθύας, σάσσεως αἵτια τοῖς κληροίσι ἐπλάκη καὶ ταῖς ερευνίς παρθένοις οὐ πολεμίων ἡ καθαρομόνιων τὴν πόλιν, οἱ μὲν εὐηγγόν, οἱ δὲ, διωκόμδροι κατελαμέανοντο, καὶ δεσμοταῖς ἐφρύρευτο· καὶ διπλὰ τῷ δεσμωτηρίᾳ περαγομένοι, ἐτιμωρεύτο, οἱ μὲν, οὐνέτοις οὐδὲ βοείας αἰμιζόμενοι οἱ δὲ πολιταπάσι πυρέσ φλεγόμενοι περιέδοσον ἐν τῷ οὐτονόμῳ, ταῖς πυωείαις ἐπιβιώνται.

A Modestus: tune sola, inquit, ignoras Praefectum eo statim venturum esse, & quotquot invenerit, simul omnes interfectorum? Immo vero, ait mulier, audi vi. Atque idcirco cursu mihi opus est, ne tardius eō veniam, & Martyrii gloria priverem. Tum Praefectus interrogavit. Cur vero puerum hunc tecum ducis? Ut & ipse, inquit mulier, particeps sit communis mali, & pari cum aliis premio afficiatur. Admiratus mulieris fortitudinem Modestus, ad palatium recurrerit. Cumque mulieris facinus Principi retulisset, persuasit ut ab incepto desistret; nec honestum, nec utile id esse ostendens. Ad hunc modum Edesseno rum civitas universa Christi cultum confessa est.

CAPUT XIX.

De obitu magni Athanasi, cuius sedem invasit Lucius Arianus: Et quod malis afflictæ sint Egypti Ecclesie: & quomodo Petrus successor Athanasi, fuga elapsus, Romanam perrexit.

Cub idem tempus Athanasius Alexandrinæ Ecclesiarum Episcopus, fato functus est, cum sex & quadraginta circiter annos sacerdotium obtinuisse. Cumque mors ejus celeriter ab Arianis numerata fuisset, haud multo post Euzoius Arianæ partis in urbe Antiochia Episcopus, & unā cum illo Magnus Comes sacratum largitionum ab Imperatore missus, Petrum quidem, cui Athanasius Episcopatum commiserat, comprehensum custodia mandarunt: Lucio vero Alexandrinam Ecclesiam tradiderunt. Hinc factum est ut Egypti acerbius vexati sint quam reliqua Provinciae; & calamitates aliae super alias ingruentes populum Ecclesiarum Catholicarum oppresserint. Nam simul atque Lucius Alexandriam venit, Ecclesias occupare aggressus est. Sed cum vulgus palam ei restitisset, Clerici & sacrae virgines velut seditionis authores in crimen vocati sunt. Prorsus autem quasi civitas ab hostibus occupata esset, alii fugiebant, alii à persecutibus capiebantur, & in vincula conjecti custodiebantur. Alii ē carcere producti, pars unguis ferreis & loris bulbis, pars ardentibus facibus perusti, cruciabantur. Instarque miraculi videbatur, post tormenta supervivere.

Oooo iii

Mori vero antequam hujusmodi crucia-
tus inferrentur, aut exilio damnari, op-
tabile censebatur. Et haec quidem fie-
bant in hunc modum. Episcopus autem
Petrus è carcere elapsus, confensa nave,
ad Episcopum urbis Romæ, utpote ejus-
dem cum ipso fidei sectatorem, le con-
tulit. Ariani vero, licet numero pauci,
Ecclesias obtinuerunt. Eodem tem-
pore Imperatoris rescriptum supervenit,
ut ex Conciliis Nicenis sectatoribus, quo-
quot iussisset Lucius Alexandriae & uni-
versa Aegyptio expellerentur. Sic enim
mandatum fuerat Praefecto Aegypti. B
Porro Euzoios, rebus quas instituerat
ad exitum perductis, Antiochiam rever-
sus est.

CAP. XX.

De persecutione Monachorum Aegypti, &
discipulorum sancti Antonii, qui ob recte-
fidei doctrinam in quandam insulam de-
portati fuerant; & de miraculis qua-
perparauit.

AT Lucius, adjuncto sibi Duce Aegy-
pti, cum magna militum manu,
adversus Monachos in solitudine degen-
tes expeditionem suscepit. Sic enim
existimabat, si homines tranquillitatis
amantes molestius exagitaret, fore utili-
los sibi morigeros haberet, eaque potis-
simum ratione Christianos in urbibus
agentes ad suas partes traduceret. Multi
enim tunc temporis admirabiles viri re-
gionum illarum Monasteriis præterant,
omnesque pariter opinionem Arii aver-
sabantur. Quorum testimonio adhuc-
tum multitudi vulgi, candem cum
illis doctrinam fidei profitebatur: quippe
qua de dogmatibus disputare & gar-
rire, neque vellet, neque nosset: penes
illos autem veritatem esse crederet,
qui virtutem factis ipsis profiterentur.
Cujusmodi tunc Monachorum Praefec-
tos fuisse acceperimus, Macarios duos,
de quibus jam antea dictum est; &
Pambo atque Heraclidem, & cæteros
Antonii discipulos. Lucius igitur,
cum animadverteret fieri non posse, ut
Ariani superiores essent Catholicis,
nisi istos Monachos in Arianorum sen-
tentiam pertraxisset, vi eos cogere ag-
gressus est, quando verbis persuadere
non poterat. Sedne sic quidem voti sui
compos factus est: illis mori quoque,
si opus esset, paratis, & cervices suas
gladius ultra sufficientibus potius, quam
at Synodi Nicenæ decreta violarent,

Περὶ τῆς διωγμοῦ τὸν ἀπόστολον οὐκέτι πατεῖται μοναχοῦ, οὐδὲ μετὰ τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου τοῦ Ιησοῦ τὸ δρόμον δέοντα ποιεῖται, οὐδὲ τὸν θαυματούσιον οὐδὲ τὸν θεατικόν.

ΚΕΦ. Η.

OΔὲ λέπιον τοῦ πατρὸς τοῦ ιεροῦ
τῷ εὐαγγελίῳ σεραφινῷ, σωτη-
ρὸς ἐπέτευκτος θεοῦ κυρίου ερήμους μοναχοῦ
άετο γρύποις εἰ διενοχλήσειν αὐτοὺς ποιήσει
ερῶντας, πειθώντας εἶξεν, καὶ ταῦτη μάλι-
στα ἐν ταῖς πόλεσι χειτανὸς τοῦς αὐτοὺς
μετασήνοις καθόπι πολοὶ καὶ θεσπέσιοι αὖτε
τοῦς αὐτούς τούτοις τῶν αὐτούς μοναχεύειν
πάντες ήν διεσίς δόξαν απειρόφοιτο τῇ θε-
τῶν μαρτυρίᾳ. Καὶ τὸ πλήθερον ἐπομψιῶνος
ἔφερεν διαλέγεας μάρτυρες διηγητῶν
δολερεῖν εἴτε θέλον, εἴτε θετιζόμενον παρ-
έπεινος ὃ πεθόμενον εἴναι τὸν αἰλιβεῖν. οἱ τοι-
έργοις τὴν δρέπην ἐπεδίκιωσεν ἀποκεκτη-
τῶν αἰνητῶν αἰσκοπῶν ἡγεμόνας φέρει
μάρτυρας τὸν μακαρίον, οὐδὲ τοῖς τοῦ θεοῦ
εγνωμόνις καὶ πάμβω, οὐδὲ οὐακλείδην, καὶ λατε-
ράνων μαθητάς λογισάμενος τὸν λεπτόν
οὐδὲ γεγνητέα τοῖς δρεσις βεβαίος κα-
τησαν τῷ δρόπτοι τῷ καθόπι τοῦ πατρὸς
σῶν μοναχοῦ τάττες ὁμόφερας γόργον
ποδεῖσιεν, ἐπεχέρει βιάζειν τοῦ πατρὸς
σῶν μοναχοῦ δημιάρταντος τοῦ πατρὸς
πάτρος εἰ καὶ διποθανεῖν δέοι, παρεσκευασμέ-
νων αὐτῶν, καὶ σῖναν αὐχένας ἰταῖμας ταῦτα
λόγιων τοῖς ξιφεστιν, οὐ τῶν σημικαίων δέοι.